

Trenul toamnei

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Trenul toamnelor oprește doar în gările de lut
Unde soarele-i dă lunii fantomaticul sărut,
Unde timpul trece molcom pustiind un vechi peron
Care mărginește spațiul dintre vis și abandon.

Eu și-acum aștept în gară trenul meu întârziat,
Vezi, în nordul tâmpiei mele cerurile s-au curbat,
Se desprind din ramuri perle, frunzele se-aștern prin noi,
Pe cărările brumate numai urme de strigoi...

Și mi-ar trebui, desigur, doar un petic de covor,
Pașii tăi pe el să calce... N-o să-ți spun că mi-este dor,
Dacă n-ai ghicit cât suflet am lăsat în palma ta
Mută gara-n altă parte, toamna n-o mai aștepta!

- Trenul toamnelor se-afundă în tunelele adânci
Ale sufletelor noastre, viaducte între stânci
Traversează în tăcere, stă în gară câte-un ceas
Și scrutează-n lung peronul... Cu acarul la taifas

Se oprește câteodată, timpu-i dă un avantaj,
Nostalgia-mpachetează toate visele-n bagaj,
Lăsând ramurile goale prin copacii desfrunziți
Vântul șuieră a plânset, noi rămânem împietriți

Într-o stație pustie, fără nume, fără timp,
Doi repudiați ai lumii... Hai, iubito, în Olimp
Să bem must la gura sobei dintr-o amforă de lut
Și să nu ne mai amâne toamna asta ce-a-nceput.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș